

Camellia

1

ท่านอ๋อง
อย่าทำ
อย่างนี้
สัญญา
วิวาห์
มีเพียง
สองปีเท่านั้น!

摄政王的

柔弱小娇妻

熊猫饲养员 汤圆梅子创作 汤圆梅子 汤圆梅子

Feliz 汤圆 HWQRANXIII 汤圆

บทที่ 1 ข้ามมิติ

เสียงปิ่นลั่นปัง!

ไปเยวี่เยวี่นักรบขี่ม้ามือหนึ่งร่วงลงไปกองกับดาตฟ้าเรือ

“เว่ยอวี่! ทำไม” เธอหันไปมองชายหนุ่มตรงหน้าด้วย
สายตาเจ็บปวด นักฆ่าจะหันหลังให้ก็แต่เพียงคนที่ไวใจที่สุด
เท่านั้น ไม่นึกเลยเขากลับเป็นคนลั่นไก

เว่ยอวี่เดินมา “เยวี่เยวี่...”

เพื่อให้ภารกิจสำเร็จ ผมจำเป็นต้องทำ นี่เป็นแค่ปีนิง
ยาสลบ ผมจะไม่ทำให้คุณเดือดร้อนแน่นอน

สติรับรู้ของไปเยวี่เยวี่ค่อยๆ เลื่อนไป เธอผินกลับใจ
ตัดพ้อเว่ยอวี่

“ฉันไวใจนายขนาดนี้ มาหักหลังกันได้ยังไง!”

เว่ยอวี่รีบอธิบาย “เยวี่เยวี่ ผมแค่อยากได้ผลการวิจัย!
รอให้ทุกอย่างจบลง ผมจะพาคุณหนีไปจากที่นี่”

ไปเยวี่เยวี่ชักมีดสั้นออกมาจากเอวแทงเว่ยอวี แต่
เสียชีวิต ช้าเกินไป เขาหลบทัน แต่พอเว่ยอวีหันกลับมาอีกครั้ง
ไปเยวี่เยวี่ก็โดดลงทะเลไปแล้ว

“เยวี่เยวี่!”

เว่ยอวีตะโกนอยู่บนเรือ น่าเสียชีวิต ไปเยวี่เยวี่ไม่ได้
ยินแล้ว สติรับรู้ของเธอหลุดออกจากร่าง ความตระหนักรู้ค่อยๆ
พร่าเลือน น้ำทะเลเข้าโอบล้อมกลืนกินร่าง กลางฝ่ามือยังมีแสง
เปล่งออกมาจางๆ

ตอนที่ไปเยวี่เยวี่ได้สติขึ้นมาอีกครั้ง ก็พบว่าแม้แต่
ล้อมรอบ หญิงสาวเสียการควบคุมร่างกาย รอบด้านมืดมิด เธอ
พยายามดิ้นสู้ คิดแค่จะดิ้นรนออกไปให้ได้ แต่จู่ๆ ก็รับรู้ได้ถึง
แรงกดดันวนหนึ่งที่ผลักให้เธอหลุดออกไปยังทางออกแห่งหนึ่ง

“แว้” เสียงทารกร้องไห้จ้าดังลั่นห้อง

“โอหยา! คลอดแล้ว! คลอดออกมาแล้ว! เป็นคุณหนู
น้อย” หมอตำแยร้องบอกอย่างตื่นเต้น ในใจเปี่ยมด้วยความ
ปลื้มยินดี

ใต้แท่นมหาเสนาบดีไป้อยากได้บุตรมาตลอด ยามนี้มาได้
บุตรในวัยชรา นางต้องรีบไปแจ้งข่าวมงคล งานนี้คงได้รางวัลไม่
น้อย

คิดแล้วหมอตำแยก็รีบสาวเท้าออกจากห้อง

มหาเสนาบดีไปยืนอยู่นอกห้อง ภูมื่อไปมาอย่างตื่นเต้น
ปากพร่ำวิงวอนไม่หยุดว่า

“เป็นบุตรสาวเถอะ ขอให้เป็นบุตรสาว”

ทันทีที่ได้ยินว่าคลอดแล้ว เขาเพิ่งตื่นจากภวังค์ก็เห็น
หมอตำแยวิ่งออกมา จึงปราดเข้าไปถามอย่างตื่นเต้น

“เป็นอย่างไรบ้าง ภรรยาข้าไม่เป็นไรใช่ไหม เป็นชาย
หรือเป็นหญิง”

“ยินดีกับท่านมหาเสนาบดีด้วยเจ้าค่ะ ขอแสดงความ
ยินดีด้วย สุธียินยังสบายดี เป็นบุตรสาวเจ้าค่ะ” หมอตำแยแจ้ง
ข่าวด้วยสีหน้าแช่มชื่นประหนึ่งวสันตฤดู

มหาเสนาบดีไปตื่นเต้นจนแทบอยากจะวิ่งเข้าไปในห้อง
คลอด แต่ถูกแม่หมอตำแยรั้งไว้ บอกว่า “ท่านมหาเสนาบดีอย่า
เพิ่งตื่นเต้นเจ้าค่ะ ทารกเพิ่งคลอดห้ามโดนลม รอให้จัดการ
เรียบร้อยก่อน ข้าจะอุ้มนางออกมาให้เจ้าค่ะ!”

ท่านมหาเสนาบดีจึงยอมยั้งตัวไว้ “ใช่แล้ว จริง จริงด้วย
โดนลมจะทำให้ป่วยง่าย เจ้าคงเหนื่อยแย่ ต้องตบรางวัลเสีย
หน่อย”

มหาเสนาบดีไปหันไปทางพ่อบ้านหวัง สั่งการว่า
“พ่อบ้านหวัง เร็วเข้า! สั่งทางห้องครัวให้เคี่ยวน้ำแกงมาบำรุง
ร่างกายสุทธิน อีกอย่าง ส่งเทียบไปแจ้งเจ้าอาวาสผู้ญาณที่
วัดเชิงกัว บอกว่าเป็นมงคลที่ได้บุตร วันหลังข้าจะไปแก่น”

“ขอรับ ขอรับ นายท่าน ข้าจะรีบไป” พ่อบ้านหวังรับ
คำสั่งแล้วทำท่าจะรีบออกไป

มหาเสนาบดีไปกลับเรียกเขาไว้ “กลับมาก่อน ข้ายังสั่งไม่เสร็จ”

พ่อบ้านหวังรีบวิ่งกลับมา “นายท่าน ยังมีอะไรจะสั่งอีกขอรับ”

มหาเสนาบดีไปจึงว่า “ที่ผ่านมากคนในจวนล้วนต้องเหน็ดเหนื่อย ให้เพิ่มเบี้ยหวัดรายเดือนอีกเท่าตัว และให้ทุกคนได้หยุดพักวันหนึ่งด้วย”

พอได้ยินคำสั่งนี้ เหล่าสาวใช้และคนงานต่างก็โห่ร้องปลาบปลื้มไปถึงคุณหนูน้อย ถ้อยคำสรรเสริญต่างๆ ที่เปล่งออกมาประหนึ่งเป็นไปเองโดยไม่ต้องการเงิน ได้ฟังแล้วท่านมหาเสนาบดีไปยังปลาบปลื้ม เสร็จเรื่องแล้วยังตบรางวัลหมอดำแยะเป็นเงินก้อนใหญ่

บรรยาการแห่งความชื่นชมยินดีแผ่ปกคลุมไปทั่วจวนมหาเสนาบดี

ตกคำ มหาเสนาบดีไปจึงได้พบหน้าลูกน้อยสุดรักสุดดวงใจ
ไปเยวียเยวียในตอนนี้อย่างไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น ทำไมโอด
ลงทะเล แต่กลายเป็นโอดเข้าท้องใครไปเสียได้

ยังไม่ทันจะรู้ว่าตัวเองได้มาเกิดใหม่หรือทะลุมิติมากันแน่
ถ้าเป็นการมาเกิดใหม่ก็คงขาดไปหลายขั้นตอน ไหนล่ะสะพาน
ไฉนเหอ แม่น้ำลึมเลื่อน กับน้ำแกงยายเมิ่ง แต่ถ้าเป็นการข้ามมิติ
ไปเยวียเยวียที่ได้รับการศึกษาจากโลกสมัยใหม่และเชื่อมั่นใน
วิทยาศาสตร์ก็ไม่มีทางเชื่อ

ไปเยวียเยวียที่ยังมีแต่คำถามในหัวถูกมหาเสนาบดีไป
อุ้มขึ้นมา ทารกเพิ่งคลอด สายตายังพร่าเลือนเห็นไม่ชัด
ไปเยวียเยวียจึงเห็นเพียงเค้าโครงที่เลื่อนราง

ดังนั้นพอท่านมหาเสนาบดีไปอยากจะจูบบุตรสาวสุดรัก
สิ่งที่ไปเยวียเยวียเห็นกลายเป็นปากอสุรกายกระหายเลือด
ประชิดเข้ามาใกล้ จึงร้องให้จำตามประสาทารกน้อย

เสียงร้อง “แว้!” ดังลั่นทำเอามหาเสนาบดีไปตกใจจนมือ
สั่น รีบส่งนางให้แม่นม

ตกตึก ไปเยวี่เยวี่แว่วได้ยินการสนทนาระหว่าง
มหาเสนาบตีไปกับฮูหยิน

“ฮูหยิน! ในที่สุดข้าก็ได้บุตรสาว เจ้าไม่ต้องกังวล! สวรรค์
ไม่ได้ลงโทษเรา!”

ไปฮูหยินตอบกลับ ท่าทางกังวลอยู่บ้าง “ไม่รู้พวกเขาจะ
เป็นอย่างไร ยังคิดแค้นข้าวอยู่หรือไม่! ออกมานานแล้ว พวกเขา
กลับไม่ได้ส่งคนออกมาตามหา!”

มหาเสนาบตีไปโอบกอดไปฮูหยินแน่นแนบ ก่อนจะ
ปลอบโยนนาง “ชิงเออร์! เป็นความผิดข้าต่างหาก! หลายปีมานี้
ทำให้เจ้าต้องพลอยลำบาก รอให้ลูกสาวเราเติบโตใหญ่ ข้าจะ
ลาออกจากราชสำนักพาพวกเจ้ากลับไป ถึงตอนนั้นไม่ว่า
ผลลัพธ์จะเป็นเช่นไร ข้าก็พร้อมยอมรับทุกอย่าง”

“ท่านพี่!” ไปฮูหยินถึงกับร้องไห้โฮ

“เอาละๆ เจ้าไม่กลัวบุตรสาวเราจะตกใจตื่นหรือ!”

ทั้งสองเอนกายลงบนเตียงหลังเล็ก มองดูบุตรสาวที่
กำลังหลับปุ๋ย ไม่พูดอะไรกันอีก

ยามนี้ไปเยวี่เยวี่กำลังขบคิดข้อมูลที่ได้ยินเมื่อครู่

ดูท่าพ่อแม่ของฉันในโลกแห่งนี้จะมีความลับบางอย่าง
ไม่อย่างนั้น ทำไมพอได้ยินว่าไดบุตรสาว เขาถึงได้ดูจะดีอกดีใจ
เหลือเกิน ยุคนี้ไดบุตรชายต่างหากที่น่าจะดีใจ!

อีกอย่าง! ทำไมฉันถึงได้มาที่นี่ ยังกลับไปได้หรือเปล่านะ
แล้วจะกลับไปยังไง

คำถามเหล่านี้วนเวียนอยู่ในสมองไปเยวี่เยวี่เหมือน
ตัวอักษรภาษาต่างดาวที่อ่านไม่ออก

และแล้วไปเยวี่เยวี่ก็ค่อย ๆ ผล็อยหลับไป เธอฝันเห็นว่า
รอบด้านมีแต่สีขาว เดินไปก็เห็นวงรัศมีใหญ่ยักษ์ปรากฏขึ้น
ตรงหน้า เปล่งแสงขาวจนแสบตา ไปเยวี่เยวี่หรีตามอง ก็เห็น
ใบหน้าที่ปราณีตของคนคนหนึ่ง

จากนั้นเป็นเสียงร้องสับสนวุ่นวาย

“เยวี่เยวี่! เยวี่เยวี่! หมอ ช่วยหน่อย”

“ครอบครัวย่าเพิ่งตื่นตกใจนะ ถอยไปก่อน ถอยก่อน”

เสียงนั้นห่างไกลออกไป จู่ๆ ภาพที่เห็นก็เปลี่ยนไป
ไปเยวียเยวียมาที่ห้องลับแห่งหนึ่ง ดูเหมือนว่าเธอจะเคยมา
ที่นี่ แต่จำอะไรไม่ได้สักอย่าง

“คิดดีแล้วเหรอ! ตัดสินใจแล้ว ไม่มีทางหันหลังกลับไป
แล้วนะ!”

“ฉันตัดสินใจแล้ว!”

เธออยากจะได้เห็นคนที่พูดชัดๆ ภาพฝันกลับหยุดลง
แค่ตรงนี้

ไปเยวียเยวียตื่นจากฝัน ฟ้ามว้างแล้ว เธอเหยียดแขนออก
แล้วหายใจทางที่วุ่นวายนี้คงทำให้ไปสูหยินที่คอยดูอยู่ชอบใจมาก

เหล่าสาวใช้ต่างยืนยันยอว่าน่ารักเหลือเกิน ไปเยวียเยวีย
อยากจะบอกว่า ถ้าพวกเขาเห็นว่าทารกในผ้าอ้อมคนนี้เคยมี
เพื่อนเลื่อมดมนุษย์หลายรายมาก่อน ไม่รู้ว่าจะยังชมออกหรือไม่
ว่าน่ารักจัง

คนที่อยู่รอบๆ ต่างไม่รู้ว่าการกินน้อยฟังสิ่งที่พวกนางพูด
เข้าใจ กลับกันทุกคนต่างชื่นชอบอาหารที่ยังไม่สิ้นกลิ่นนํ้านมผู้
กินอย่างมาก

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ขณะที่ไปเยวียเยวียกินแล้วก็นอน
นอนแล้วก็กิน บางครั้งยังฝันประหลาดด้วย ก็ได้เวลาครบเดือน
พอดี!

มหาเสนาบดีไปตั้งชื่อให้เธอว่า 'ไปชีเยวีย' ชื่อนี้มี
ความหมายลึกซึ้ง แต่น่าเสียดายตอนที่เขาพูดกันถึงความหมาย
ไปเยวียเยวียกำลังหลับอยู่ จึงไม่ได้ยิน

มหาเสนาบดีไปให้ความสำคัญกับงานเลี้ยงฉลองครบ
เดือนของบุตรสาวเป็นอย่างมาก ถึงกับลังงานเป็นพิเศษไปขอ
เครื่องรางคุ้มกันให้แคล้วคลาดจากวัดเชียงแก้ว ทั้งยังรุ่นวากับ
การจัดเตรียมงานเลี้ยงมิได้พัก

จะต้องเชิญใครบ้าง จัดเตรียมอาหารการกินสิ่งใด จุด
ตะเกียงกี่โคม จะทำพิธีบวงสรวงเมื่อใดล้วนสำคัญยิ่งยวด เขา
บรรจงจัดแจงทุกเรื่องอย่างชัดเจน

ไปซีเยี่ยมมองออกว่ามหาเสนาบดีไปปลาบปล้มมากที่ได้
บุตรสาว ใครที่ไหนก็มองออก

คืนวันสุกดิบก่อนงานเลี้ยงจะเริ่ม มหาเสนาบดีไปออกจากวัง
ด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ไปฮูหยินกำลังหยอกล้อกับลูกน้อย พอ
เห็นหน้าสามีจึงไต่ถาม “เกิดอะไรขึ้นเจ้าคะ! เหตุใดสีหน้าท่าน
ถึงได้ดูหนักอกหนักใจนัก”

มหาเสนาบดีไปทอดถอนใจ ก่อนจะเอ่ยว่า “เกิดเพลิง
ไหม้ที่วังหลวงนะสิ! ไหม้ลามไปสองตำหนักเลยทีเดียว”

“เกิดไฟไหม้ได้อย่างไรกัน! แล้วไหม้ตำหนักของผู้ใด
เจ้าคะ” ไปฮูหยินถามด้วยความสงสัย

“มีคนจงใจวางเพลิง คนของกรมอาญาพบก่อนไม้ชุ่ม
น้ำมันจำนวนมากในกองเถาเถาน อีกอย่างตำหนักที่ถูกเผาเป็น
ของพระสนมโหรวกับองค์ชายเก่า แต่ทั้งสองได้รับบาดเจ็บ
เพียงเล็กน้อย ฝ่าบาทมีพระบัญชาให้สืบสวนเรื่องนี้ให้ถึงที่สุด”
มหาเสนาบดีไปเล่า

“เรื่องพวกนี้ไม่ใช่เรื่องที่เราจะสั่งการซ้ายขวาได้ คงหวังได้เพียงว่าทั้งพระสนมและองค์ชายจะโชคดี!”

ไปสูหยินรู้ถึงความร้ายแรงของเรื่องนี้ จึงโน้มน้าวมหาเสนาบดีไปให้ถือโอกาสงานเลี้ยงฉลองครบเดือนของบุตรสาวลาพักต่ออีกสักสองสามวัน อย่าเพิ่งไปข้องเกี่ยวกับเรื่องนี้

ไปซีเยวียได้ยินบทสนทนาเช่นนี้เช่นกัน จากที่เคยดูซีรีส์ทางโทรทัศน์มาหลายเรื่อง จึงพอจะคาดเดาได้ว่าเกิดอะไรขึ้น องค์ชายเก่านั้นจะต้องเป็นลูกชายของพระสนมโหรวแน่ น่าจะเป็นที่โปรดปรานมากเกินไป จนไปกระทบผลประโยชน์ของใครสักคนสินะ

ดูท่าโลกใบนี้ก็ไม่ได้ปลอดภัยนัก ทุกคนทำทุกวิถีทางเพื่อผลประโยชน์ ก็เหมือนเวย์อวี่นั่นแหละ

คิดถึงตรงนี้ ไปซีเยวียก็ยังมุ่งมั่นที่จะกลับไปให้ได้

บทที่ 2 งานเลี้ยงครบเดือน

ไม่ช้าก็ถึงวันที่ไปชีเยวียอายุครบเดือน มหาเสนาบดีไปเชิญทั้งเหล่าขุนนางและสหายมาร่วมงาน

เดิมทีเป็นธรรมเนียมของแคว้นเทียนหยวนที่บุตรชายจากภรรยาเอก หรือบุตรชายคนโตของภรรยาเอกเท่านั้นที่จะมีสิทธิจัดงานเลี้ยงครบเดือน

แต่เพราะมหาเสนาบดีไปรักใคร่ในตัวบุตรสาว ประกอบกับเขาเป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต้ คนที่อยากประจบเอาใจจึงมีไม่น้อย งานเลี้ยงครบเดือนของไปชีเยวียจึงถูกจัดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่กว่างานเลี้ยงของพวกบุตรชายคนโตเสียอีก

แน่นอนว่าคนที่มาร่วมงานเลี้ยงย่อมมีทั้งผู้แสดงความยินดีอย่างจริงใจและผู้ที่มีแผนร้ายซุกซ่อนอยู่

เหล่าสาวใช้ช่วยกันแต่งเนื้อแต่งตัวให้ไปชีเยวียด้วยเสื้อผ้าชุดใหม่ พอได้สวมใส่ชุดสีแดงสำหรับงานมงคล ไปชีเยวียก็ยิ่งดูน่ารักประหนึ่งตุ๊กตากระเบื้องเคลือบ

หนึ่งเดือนมานี้ นางคอยฟังบทสนทนาของผู้คนรอบด้าน จนเริ่มเข้าใจเกี่ยวกับแคว้นเทียนหยวนแห่งนี้มากขึ้นเรื่อย ๆ

นี่เป็นโลกที่ปกครองโดยราชวงศ์ ฮ่งเต๋ในยุคนี้อย่างมีพระพลานามัยแข็งแรง มีโอรสหลายพระองค์ นอกจากรัชทายาทแล้ว หนึ่งในนั้นยังมีองค์ชายเก่าซึ่งเป็นที่โปรดปรานมากที่สุด ว่ากันว่าสาเหตุก็คือองค์ชายเก่าเป็นหน่อเนื้อเชื้อไขของพระสนมโหรวที่ได้รับความโปรดปราน แต่พอเชื่อมโยงกับเหตุเพลิงไหม้ก่อนหน้านี้ ไปซีเยวี่ก็อดทอดถอนใจไม่ได้ว่า

ยังเป็นที่รักมากเท่าไร ก็ยังเป็นທີ່เกลียดชังมากเท่านั้น

มหาเสนาบดีไปปรับตัวไปซีเยวี่ที่สาวใช้ช่วยแต่งตัวไปประกาศต่อหน้าผู้คน

“ขอบคุณแขกผู้เกียรติทุกท่านที่มาร่วมงานเลี้ยงครบเดือนในวันนี้ นี่ก็คือลูกน้อยไปซีเยวี่ ขอให้ทุกท่านช่วยประคับพยุงให้ลูกของข้าด้วย เพื่อเป็นการอวยพรให้นางเติบโตขึ้นอย่างราบรื่น!”

ทุกคนหันไปมองทารกน้อย แต่ละคนมีแผนการในใจ
ต่าง ๆ กันไป ทว่าไม่ว่าจะมีจุดประสงค์ใดจึงได้มากัน เวลานี้ก็
เป็นเวลาที่ต้องเสแสร้งแสดงความชื่นชมยินดี

ตอนนี้เอง พ่อบ้านหวังก็ถือกล่องใบหนึ่งออกมา ในนั้นมี
ลูกปัดหยกแวววาวบรรจุอยู่เต็ม

การประดับหยกเป็นธรรมเนียมของแคว้นเทียนหยวน
เพราะการเลี้ยงเด็กนั้นทำได้ยาก หยกช่วยปัดเป่าสิ่งชั่วร้ายได้
จึงมีการนำหยกที่ดีเลิศมาร้อยเป็นสร้อยลูกปัด การประดับหยก
ไว้กับเสื้อผ้าของเด็กเมื่อมีอายุครบเดือน จะช่วยป้องกันเหตุร้าย
ขับไล่ปีศาจ และเป็นการอวยพรให้เด็กน้อยเติบโตขึ้นอย่าง
ราบรื่น

เวลานี้มหาเสนาบดีไปอ้อมไปซีเยวียเดินมาหยุดอยู่ตรง
หน้าแขกหรือที่สวมชุดขุนนาง

“หลี่กงกง ช่วยประดับหยกให้ลูกข้าด้วย” มหาเสนาบดี
พูดกับคนที่อยู่ตรงหน้า

หลี่กงกงเลือกหยกเม็ดใหญ่ที่สุดในกล่องออกมา ประดับ
หยกเม็ดใหญ่สุดไว้กับขอเกี้ยวเสื้อตัวหนึ่งได้คอดีไปซีเยวียพลง

เอ่ยว่า “ฝ่าบาททรงฝากรับสั่งมาถึงท่านว่า ขอให้คุณหนูสุขภาพแข็งแรง อายุมันขวัญยืน”

หลีกกงอวยพรแล้วกวักมือไปด้านหลัง ชั้นที่น้อยถือกล่องเล็กๆ ใบหนึ่งเข้ามา “นี่เป็นของขวัญครบเดือนที่ฝ่าบาทพระราชทานแด่คุณหนู เชิญมหาเสนาบดีไปเปิดดูเถอะ!”

มหาเสนาบดีไปเปิดดู ในนั้นมีป้ายหยกมันแพะ¹ ชิ้นหนึ่งวางอยู่

หลีกกงบอกว่า “ป้ายหยกนี้ทำขึ้นจากหยกที่อดีตฮ่องเต้เคยพระราชทานไว้เมื่อครั้งฝ่าบาทขึ้นครองราชย์ มีอยู่สองชิ้น นี่คือหนึ่งในหยกที่ว่านั้น”

“เป็นพระมหากรุณาธิคุณอันหาที่สุดมิได้” มหาเสนาบดีไปอ้อมไปซ้ายเวียนขณะกล่าวขอบพระทัย

แค่เหตุการณ์เล็กๆ นี้อ ทุกคนก็ได้ประจักษ์แจ้งแล้วว่าฮ่องเต้ทรงให้ความสำคัญกับมหาเสนาบดีไปมากเพียงใด

¹ หยกสีขาปนเหลืองอ่อน นับเป็นหยกชั้นดีราคาสูง

ทว่าบางครั้ง การได้รับความสำคัญมากเกินไปก็อาจกลายเป็นที่นาริษา เวลานี้มหาเสนาบดีไปรับรู้ได้ถึงสายตาบ่งบอกอารมณ์อันหลากหลายจากผู้คนรอบข้าง ทั้งอิจฉาริษา ชินชม และชิงชัง

หลังจากกล่าวขอพระทัยแล้ว มหาเสนาบดีไปก็ให้คนออกไปส่งหลังกงกมลวัน

จากนั้นเป็นมหาเสนาบดีจั่วซึ่งเป็นไม้เบื่อไม้เมากับมหาเสนาบดีไปในราชสำนัก แต่วันนี้ยังอุตส่าห์มาร่วมงานประดับหยกด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม จะอย่างไรก็ยังคงเสแสร้งแสดงออกว่าอยู่ร่วมกันด้วยดี แต่ไปซีเยวียก็ยังมองเห็นแววตาชั่วร้ายของเขาได้อยู่ดี

คนต่อมาก็คือเสนาบดีหวัง คนผู้นี้สมแล้วที่ถูกเรียกว่าเป็นพวกกินข้าวนี้มี² เกาะชายกระโปรงสตรีจนสร้างตระกูลให้มั่งคั่งขึ้นมาได้จนถึงทุกวันนี้ ระหว่างนี้ไม่รู้เลยว่าได้กลบฝังหัวใจรักและความสาวของสตรีไปมากเพียงใด ดูเหมือนตอนนี้ยังชอบเลี้ยงสตรีวัยแรกรุ่นที่อาจกลายเป็นชายาองค์รัชทายาทไว้

² เป็นสำนวนจีน หมายถึง ผู้ชายที่อยู่ได้โดยอาศัยเกะกินผู้หญิง ทำนองเดียวกับสำนวนไทยที่ว่า ‘เกาะชายกระโปรงผู้หญิง’

อีกด้วย เรื่องนี้ไปซีเยวียได้ยินตอนที่พวกคนรับใช้แอบซุบซิบกัน

ส่วนรองหัวหน้าศาลตำหลิแซ่หยาง ได้ยินว่าทำหน้าที่ในตำแหน่งนี้มาหลายปีแล้ว ไม่เคยตัดสินคดีผิดพลาดแม้แต่คดีเดียว ปฏิบัติหน้าที่อย่างเคร่งครัดจนผิดใจกับคนไม่น้อย

“โอ้โฮ! น้องสาวคนนี้โตไปต้องงดงามแน่!” หยางจงเฟิงเอาหยกมาประดับให้ไปซีเยวีย เด็กน้อยคนหนึ่งก็ชะโงกหน้าเข้ามาจ้องมองไปซีเยวียพลางออกปากชม

“เงินเออร์! อย่าทำตัวไม่รู้ความ!” หยางจงมองบุตรชายตัวเองด้วยท่าทางปวดเศียรเวียนเกล้า “ลูกข้าซุกซนไปหน่อยขอประทานอภัย คงไม่ทำให้ซีเยวียตกใจระมิง!”

“ฮ่าๆ ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร!” มหาเสนาบดีไปหัวเราะอย่างปลาบปลื้ม!

ไปซีเยวียจ้องมองเด็กชายตัวน้อยที่ถูกบิดากดตีระห่ำมปรามก็อดขำไม่ได้

มหาเสนาบดีไปได้ยินลูกสาวหัวเราะขำก็เอ่ยว่า “ดูแล้ว
ชีเยวี่คงจะชอบเชียนเงิน”

นี่เป็นแค่เหตุการณ์สร้างสีสันเล็กๆ น้อยๆ ที่แทรกเข้ามา
มหาเสนาบดีไปอ้อมไปชีเยวี่ให้คนด้านล่างมาประดับหยก

ถัดไปคือรองเสนาบดีกรมอากรแสหลัว เป็นสายตระกูล
บัณฑิตมานับร้อยปี ซึ่งช่วงนี้เกียจพวกพ่อค้าวานิชที่เห็นแก่เงิน
แต่ไปชีเยวี่ได้ยินมาว่าคนตระกูลหลัวไม่น้อยมีวีรกรรมชอบ
ชมเหรงรังแก วางอำนาจบาตรใหญ่ เห็นทีเขาคงเป็นพวกข้าง
นอกสุกใสข้างในเป็นโพรง

ที่ด้านล่างยังมีคนอีกมากที่เข้ามาประดับหยกให้ไปชีเยวี่
จากนั้นก็กล่าวคำอวยพร ไปชีเยวี่เปรียบเทียบแต่ละคนกับ
เรื่องราวที่ตนได้ยินมาไล่เรียงกันไป พยายามจดจำปมหลังของ
พวกเขาให้ได้ ในยุคสมัยที่อำนาจและผลประโยชน์สำคัญยิ่งยวด
ต้องรู้จักเข้าใจความสัมพันธ์ด้านผลประโยชน์ระหว่างตระกูล
เหล่านี้ จึงจะทำให้ดำเนินชีวิตได้อย่างราบรื่นขึ้น

กระทั่งวนจนครบทุกคนแล้ว ไปซีเยวี่ก็มีหยกประดับ
จนเต็มตัว งานเลี้ยงเริ่มขึ้นอย่างเป็นทางการ แต่ไปซีเยวี่ถูกส่ง
ตัวให้แม่นมอุ้มออกไปจากงาน เรื่องหลังจากนี้ไม่เกี่ยวอะไรกับ
นางแล้ว

มหาเสนาบดีจ้าวมองตามทารกน้อยขณะออกไปจาก
งานเลี้ยงด้วยแววตาชิงชัง เขาก็เป็นมหาเสนาบดีคนหนึ่ง แม้
จะเทียบกับมหาเสนาบดีไปเจิงไม่ได้ แต่หากอีกฝ่ายไม่ได้รับความ
สำคัญจากฮ่องเต้ จนแม้แต่จะเทียบกับบุตรสาวของอีก
ฝ่ายก็ยังไม่ได้ ก็ทำให้เขาเคียดแค้นจนไม่รู้จะกล้ำกลืนความ
แค้นนี้อย่างไร

ปกติเมื่ออยู่ในราชสำนักก็ถูกไปเจิงกดขี่อยู่แล้ว มา
ตอนนี้แม้แต่บุตรสาวของอีกฝ่ายก็ยังสูงส่งกว่าตัวเองชั้นหนึ่ง
มหาเสนาบดีจ้าวหนักถึงพระตำราฐขององค์รัชทายาทเมื่อ
หลายวันก่อน ตัวเขาที่ยังลึงเลตตสันใจไม่ได้ในตอนนั้น มาถึง
บัดนี้ได้ตตสันใจแน่นแล้ว

ในเมื่อไปเจิงรักใคร่ไปดีบุตรสาวถึงเพียงนี้ เช่นนั้นข้าจะ
มุ่งมันหาทางทำลายนาง ไม่เพียงเท่านั้น แม้แต่ตัวไปเจิง ข้าก็จะ
หาทางให้เขาได้อยู่ใต้ฝ่าเท้าข้าตลอดกาลให้จงได้!

มหาเสนาบดีจั่วจิบสุราจอกหนึ่ง เก็บงำสีหน้าเหี้ยมเกรียม เริ่มทำเป็นพูดคุ้ยหัวเราะ หาทงประสานประโยชน์จากทุกฝ่าย

เสนาบดีหวังเองก็ดูคล้ายกำลังคิดอะไรบางอย่างอยู่ในใจ

บัดนี้ไปเจิงได้รับความชื่นชมจากฮ่องเต้ จนแม้กระทั่งบุตรสาวก็พลอยได้หน้าไปด้วยดูจะมีน้ำหนุ่นพยุ้งเรือ หากฮ่องเต้หมายพระทัยจะให้ทหารกน้อยผู้นี้ได้เป็นชายาขององค์รัชทายาทเช่นนั้นตัวเขามีถือว่าเสียแรงเปล่าหรือ

หลังรู้สึกกังวลอยู่พักหนึ่ง เขาก็รู้สึกว่ามันน่าจะเป็นไปได้ องค์รัชทายาทกับทหารกน้อยผู้นี้อายุออกจะห่างกันมากเกินไป ต่อให้ฮ่องเต้ต้องพระทัย ไปเจิงก็ไม่น่าจะยินยอม คิดได้ดังนี้เสนาบดีหวังค่อยรู้สึกโล่งอก

คนอื่น ๆ ต่างก็มีความคิดของตัวเอง ล้วนกำลังซังน้ำหนักข้อดีข้อเสีย หาทงกอบโกยผลประโยชน์จากทหารกคนหนึ่งเพื่อส่งเสริมฐานะของตนให้แข็งแกร่งขึ้น

ไม่ว่าในใจจะคิดอะไรอยู่ก็ตาม แต่ภายนอกทุกคนล้วน
ป็นหน้าร่าเริงยินดี งานเลี้ยงครั้งนี้จึงครึกครื้นขึ้นมีน้ ต่างสำเร็จ
สำราญเต็มคราบก่อนจะแยกย้ายกันกลับจวน

เวลานี้ ไปซีเยวี่ซึ่งกำลังหลับปุ๋ยไม่รู้เลยว่าคนในงาน
ข้างนอกล้วนอยากแสวงหาผลประโยชน์จากตน

ตกตึกฝนเทลงมา สายฟ้าแลบแปลบปลาบประหนึ่งจะผ่า
แยกฟ้า! เ गर่างดำมืดฝ่าฝนเข้าไปในตำหนักขององค์รัชทายาท

ฝนตกกระหน่ำ! เสียงฟ้าคำรนไม่หยุด แผนสมคบคิด
หนึ่งเริ่มก่อตัวขึ้นท่ามกลางพายุฝน...

บทที่ 3 เหตุพลิกผันในวังหลวง

ปีที่ไปซีเยวียอายุได้สองขวบ ฮ่องเต้ถูกลอบปลงพระชนม์ แม้จะรอดมาได้ แต่พระพลานามัยไม่อาจฟื้นคืน กลุ่มอิทธิพล ต่างๆ ในวังหลวงเริ่มแย่งชิงอำนาจกันอย่างลับๆ หนึ่งในนั้นนับได้ว่าองค์รัชทายาทมีอำนาจมากที่สุด

ในที่สุด เมื่อถึงวันเทศกาลจงชีว³ ขณะนั้นไปซีเยวียอายุ ได้ห้าขวบ ข่าวการสวรรคตของฮ่องเต้ก็แพร่มาจากวังหลวง มีข่าวลือว่าฮ่องเต้ถูกวางยาจนสวรรคต บางคนก็บอกว่า การ บาดเจ็บครั้งนั้นหนักหนาสาหัส ในวังเกิดการต่อสู้กันวุ่นวาย ชาวบ้านต่างปิดบ้านไม่กล้าออกมา

เดือนเก้า องค์รัชทายาทกู้หยวนเงินขึ้นครองราชย์ ในเดือนเดียวกัน องค์ชายอีกสามพระองค์ได้รับพระราชทาน ความตายฐานเป็นกบฏ องค์ชายเก้าถูกเนรเทศไปยังชายแดน มีกระทั้งข่าวลือว่าสาเหตุที่องค์ชายเก้าถูกเนรเทศก็เพราะ

³ หรือเทศกาลกลางฤดูใบไม้ร่วง คนไทยรู้จักในชื่อ “เทศกาลไหว้พระจันทร์” จัดขึ้น ทุกปีในวันที่ 15 เดือน 8 ตามปฏิทินจันทรคติเพื่อเฉลิมฉลองการเก็บเกี่ยวพืชผล

พระสนมโหรเป็นผู้เป็นพระมารดาวางยาพิษลอบปลงพระชนม์
ฮ่องเต้

หลังจากขึ้นครองราชย์แล้ว องค์รัชทายาทก็ลงพระอาญา
ขุนนางใหญ่ที่ไม่สนับสนุนพระองค์ ทำการโยกย้ายขุนนาง
ทั้งหมดเสียใหม่ มหาเสนาบดีจั่วก็พลอยได้ประโยชน์จากการนี้
กลายเป็นขุนนางใหญ่ที่รุ่งโรจน์ที่สุดของราชสำนัก

ส่วนมหาเสนาบดีไ้ไปนั้นรอดพ้นหายนะมาได้ เพราะอดีต
ฮ่องเต้มีพระบัญชาให้เขาไปจัดการเรื่องน้ำท่วม

พอกลับเข้าเมืองอีกครั้ง ในวังหลวงก็เกิดการเปลี่ยนแปลง
พลิกฟ้าคว่ำแผ่นดิน เวลานี้สถานะของฮ่องเต้มั่นคงแล้ว
เพื่อรักษาภาพลักษณ์ที่ดีและไม่ให้สาธารณชนเอาไปรำลือกัน
พระองค์จึงไม่ได้ทำอะไรมหาเสนาบดีไ้ไป กลับกันยังทรงให้เขา
ดำรงตำแหน่งเดิม

เมื่อกลับออกมาจากวัง มหาเสนาบดีไ้ไปก็ขอลาราชการ
เป็นเวลาหนึ่งเดือน โดยอ้างเหตุที่บุตรสาวล้มป่วยจนต้องคอย
ดูแล มีการเชิญหมอหลายท่านมาที่จวนสกุลไป ภายหลัง
มหาเสนาบดีไ้ไปก็แทบไม่ไปปรากฏตัวที่ราชสำนัก กลายเป็น

คนระวังตัวแฉ มหาเสนาบดีจั่วจึงค่อยๆ กลายเป็นผู้ที่มีอำนาจมากที่สุดใ้ในราชสำนัก

ผ่านไปเพียงสามปี การปกครองที่เต็มไปด้วยปัญหาของฮ่องเต้ก็นำมาซึ่งการฉ้อราษฎร์บังหลวงในท้องที่ต่างๆ ชาวบ้านไม่พอใจจนเกิดการจลาจลขึ้น

หลายคนต้องพลัดพรากจากถิ่นที่อยู่เดิม กลายเป็นคนร่อนเร่พเนจร ฮ่องเต้จึงมีรับสั่งให้มหาเสนาบดีจั่วไต่สวนการฉ้อราษฎร์ครั้งนี้อย่างละเอียด ผลคือมีหลายคนต้องโทษถึงประหารเก้าชั่วโคตร

ปีถัดมาที่ชายแดนใต้ ชนเผ่าชยงหนูรวบรวมกำลังพลเข้าจู่โจมแคว้นเทียนหยวน ตอนที่ทัพหลวงต้องถอยร่นติดๆ กัน มีกองทหารหนึ่งอาศัยกำลังพลเพียงแปดพันเอาชนะทัพนับหมื่นได้ ผู้นำกองทหารที่ว่าก็คือกู่อี้เงินผู้ออกรบสร้างชื่อจนกลายเป็นเทพแห่งสงคราม! เขาก็คือองค์ชายเก่าที่ในอดีตถูกเนรเทศไปยังชายแดนนั่นเอง

ปีเดียวกัน กู้เงินกลับมา ชาวบ้านนับหมื่นคนเข้าคารวะ
ฮ่องเต้พระราชทานยศให้เป็นเซอเจิ้งอ๋อง⁴ ให้มีอำนาจดูแล
ราชการงานเมือง

นับแต่นั้นประชากรอยู่เย็นเป็นสุขนานห้าปี แต่แล้ว
เมื่อไปซีเยวี่อายุได้สิบสี่ปี เซอเจิ้งอ๋องก็ถูกคนลอบวางยาพิษ
จนขาพิการทั้งสองข้างและเสียโฉม ผู้คนเล่าลือกันว่าท่านอ๋อง
ป่วยเป็นโรคร้ายที่ต้องสับเลือดคน กลืนควาเลือดจึงโซยออกมา
ให้ได้กลิ่นถึงหน้าจวนที่ปัก

ฮ่องเต้จำต้องริบอำนาจทางทหารจากพระอนุชาผู้นี้ อ้าง
ว่าอยากให้ท่านอ๋องได้พักผ่อนร่างกาย แต่ยังคงให้ครองพระยศ
เป็นเซอเจิ้งอ๋องดังเดิม

“คุณหนู!!!”

ไปซีเยวี่ที่กำลังหมกมุ่นศึกษาดาราศาสตร์เงยหน้าขึ้น
มอง ก็เห็นไปเถาฉวนฉล้นเข้ามาด้วยท่าทางโกรธจัด

⁴ หมายถึง ตำแหน่งอ๋องผู้สำเร็จราชการ

นางชินเสียแล้วจึงเอ่ยถามไปว่า “เป็นอะไรไป เห็นชาย
หนุ่มรูปงามตระกูลใดมาอีก”

ไปเถาหน้าแดงทันที “คุณหนูก็ ล้อข้าเล่นอีกแล้วนะ
เจ้าคะ”

ไปซีเยวี่ปิดตำราแพทย์พลางเอ่ยว่า “ทุกครั้งที่เจ้าเล่น
ออกไปข้างนอก กลับมาก็มักจะทำสีหน้าเคลิบเคลิ้มตกหลุมรัก
ไปสองวัน ข้าชินเสียแล้ว”

“ฟรีด!” ไปซวงที่อยู่ข้างๆ อดหลุดขำออกมาไม่ได้!

ไปเถาถึงตาใสไปซวงที่หนึ่ง ต่อว่าอย่างฉุนๆ “คุณหนู
ไม่ใช่เสียหน่อย วันนี้เข้าไปจ่ายตลาด บังเอิญพบจ้าววีเออร์
นางกับสาวใช้ของนางพูดจาไม่ดีถึงคุณหนูต่อหน้าธารกำนัล
ข้าโกรธมากจึงโต้แย้งแทนไปสองประโยค นางกลับหาว่าบ่าว
ไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง น่าโมโหจริงๆ”

ไปซีเยวี่แย้ง “พ่อของนางคือมหาเสนาบดีจ้าว เป็น
ธรรมดาที่นางจะเย่อหยิ่งจองหอง แต่ว่า...” นางเปลี่ยนเสียง
กะทันหัน “มาพูดไม่ดีถึงข้า จะให้ทนได้อย่างไร!”

ว่าแล้วนางก็อยากทดลองยาตัวใหม่ที่เพิ่งศึกษามาพอดี
หัวสมองแล่นปรู๊ดปร๊าด พลันเกิดความคิดดีๆ ขึ้น

ไปชีเยวียยิ้มหน้าบาน “ไปเถา ไปชวง พวกเจ้าไปทำให้
นางรู้เสียหน่อยว่าใครเป็นใคร แต่อย่าให้ใครเห็นเชียวละ!”

“เจ้าคะ คุณหนู” ว่าแล้วไปเถาก็รีบจูงมือไปชวงออกไป
ด้วยท่าทางตื่นเต้น

ภายหลังทั่วทั้งเมืองหยวนเจิงต่างก็รับรู้กันว่าบุตรสาว
ของมหาเสนาบดีจั่วไปเหย่รังแต่นเข้า ถูกแดนต่อยจนหน้า
บวมเป่ง

ปีที่เกิดการจลาจลครั้งใหญ่ ไปเถากับไปชวงร่อนเร่มาถึง
นอกเมือง มหาเสนาบดีไปเห็นพวกนางดูน่าสงสาร จึงพากลับ
มาให้เป็นสาวใช้ของไปชีเยวีย

การที่ไปชีเยวียส่งพวกนางออกไปนั้นมีจุดประสงค์ เมื่อ
เห็นไปเถากับไปชวงลับตาไป นางก็ป็นกำแพงออกไปบ้าง
มุ่งหน้าไปทางทิศตะวันตก เดินขึ้นเขาไปยังบ้านหลังหนึ่ง

หลังเดินอ้อมป่าไผ่ไปผืนหนึ่งแล้ว ไปชีเยวียที่ยืนอยู่หน้าบ้าน
หลังหนึ่ง ก็ตะโกนเสียงดัง “อาจารย์ ข้ามมาแล้ว!”

หลินจื่ออันที่กำลังหลอมยาอยู่ในบ้านถึงกับมือสั่น
จนเกือบจะทำไฟดับ เมื่อเปิดประตูออกมา เห็นหญิงสาวคาด
ผ้าไหมพรางใบหน้ากำลังโบกมือให้ ก็ฉุนเฉียวขึ้นมา

ไปชีเยวียหัวเราะคิกคักขณะเดินเข้ามาในบ้าน คอยดู
เขาปิดกลไก

หลินจื่ออันเป็นหมอ ปรากฏตัวขึ้นที่แคว้นเทียนหยวน
ในปีที่เกิดเหตุจลาจล แต่เขาเป็นใคร มาจากที่ใด ไปชีเยวียเองก็
ไม่รู้ ไปชีเยวียตามต่อแยะเขาทุกวิถีทางจนได้กลายเป็นศิษย์ของ
เขา อย่างไรก็ตาม นางก็มีความลึบแนตกใจที่ต้องการอาจารย์
เช่นเขามาช่วยปกปิด

“อาจารย์ วันนี้เราจะเรียนอะไรกัน”

เวลานี้ของทุกวัน หลินจื่ออันต้องปวดเศียรเวียนเกล้า
เวลานั้น ตอนที่รับไปชีเยวียเป็นศิษย์ เหตุผลหลักก็เพราะนาง
มีพรสวรรค์ในการปรุงยาพิษและยาถอนพิษ มาบัดนี้พบว่านาง

ยังมีพรสวรรค์ในด้านอื่นๆ อีก และเป็นคนเรียนรู้ไว่ หลินจื่ออันจึงแทบไม่รู้แล้วว่า จะสอนอะไรให้นางดี

“วันนี้เรามาเรียนเรื่องยาถอนพิษ” หลินจื่ออันเลิกคิ้วแล้วก็เกิดความคิดดีๆ

“ยาถอนพิษ ก่อนหน้านี้เรียนไปแล้วไม่ใช่หรือ” ไปซีเยวี่ยมีสีหน้างุนงง

“ก่อนหน้านี้ก็ก่อนหน้านี้ ตอนนี้อาจารย์มีพิษชนิดใหม่จะให้เจ้าแก้” ว่าแล้วก็หยิบยาพิษเม็ดหนึ่งจากชั้นวางของที่อยู่ข้างๆ ส่งให้ไปซีเยวี่ย

“นี่คือยาพิษ ภารกิจของเจ้าคือหาทางถอนพิษของมันมาให้ได้”

ไปซีเยวี่ยรับยาพิษมาศึกษาอยู่ข้างๆ หลินจื่ออันแอบปาดเหงื่อขณะนางมองไม่เห็น

ลูกศิษย์ฉลาดเกินไป ทำจะไม่ได้การ

นางเอายาพิษเม็ดนั้นมาบด แยกแยะส่วนผสมในนั้น
จดบันทึกลงกระดาษ จากนั้นจึงพบว่ายาพิษเม็ดเล็กๆ นั้น
หลอมขึ้นจากตัวยามีพิษกว่าสามสิบชนิด

หลินจื่ออันช่างวิปริตจริงๆ หลอมยาพิษเช่นนี้ออกมาได้

หลินจื่ออันที่กำลังหลอมยาอยู่อีกด้าน จู่ๆ ก็จาม
เขาแสร้งทำเป็นถอนหายใจ แล้วเอ่ยว่า “คนที่แอบพูดให้ร้าย
ลับหลังข้า จะต้องอิจฉาพรสวรรค์ของข้าแน่”

ไปซีเยวี่แอบกลอกตาให้แล้วศึกษาอย่างต่อเนื่อง ยาพิษที่มี
ส่วนผสมมากเช่นนี้ ผู้ถูกพิษหากโชคดีรอดชีวิตมาได้ เกรงว่า
ไม่จำเป็นต้องเป็นคนพิการ

การถอนพิษก็ยากเย็นไม่ต่างกัน ไปซีเยวี่เริ่มทดลอง
ถอนพิษจากสิ่งที่เป็นพิษน้อยที่สุดก่อน สองสามชนิดแรกผ่าน
ไปได้อย่างรวดเร็ว แต่พอไปถึงชนิดที่สิบ ยาถอนพิษก็เริ่มไม่
ได้ผล

ไปซีเยวี่ศึกษาตัวยาทดลองไปวันนั้นก็ยังไม่ถอนพิษ
ไม่สำเร็จ แต่นางไม่ท้อใจ กลับกันยิ่งหงุดหงิดก็ยิ่งมุ่งมั่น ถ้ายัง
ถอนพิษไม่ได้ ก็จะไม่ยอมหยุดพัก

หลินจื่ออันยังอยู่กับการหลอมยาจึงไม่ได้สนใจนางจนกระทั่งหลอมยาเสร็จ หันออกไปมองฟ้าข้างนอก ก่อนจะพบว่าสายมากแล้ว จึงออกปากเตือนไปซีเยวี่

“ลูกศิษย์ตัวน้อย เจ้าควรจะกลับไปได้แล้ว ตอนนี้ยังถอนพิษไม่ได้ก็ไม่ใช่ไรหรอก”

ไปซีเยวี่เงยหน้าขึ้นมองนอกหน้าต่าง

อาทิตยอัสดง ต้องกลับแล้วจริงๆ

“อาจารย์ ยาตัวนี้ข้าจะเอากลับไปศึกษาต่อ ต้องปรุงยาถอนพิษได้แน่”

“เอาไปเถอะ ข้าก็อยากรู้ว่าเจ้าจะทำได้หรือไม่”

หลินจื่ออันทำหน้าที่หน้ายี่ยวน คล้ายจะบอกว่า ‘เจ้าทำไม่สำเร็จหรอก’

บทที่ 4 แรกพบเชื่อใจอ่อง

ตอนออกจากบ้านบนเขา ฟาก็เริ่มสลับแล้ว เพื่อไม่ให้มหาเสนาบดีไปจับได้ว่านางแอบหนีออกมา ไปซีเยวี่จึงใช้ทางลัดกลับบ้าน แต่แล้วคนชอบหลงทิศอย่างนาง ยิ่งเดินก็ยิ่งไกล จนมาหยุดอยู่ตรงสามแยกแห่งหนึ่งด้วยความลังเล

เมื่อเห็นทางแยกตรงหน้า ไปซีเยวี่ก็นึกเสียใจที่ไม่ได้อาไปเจอมาด้วย ไปเจอเป็นลูกแมวที่นางเก็บมาเลี้ยง ที่น่าแปลกคือไปซีเยวี่เข้าใจว่ามันพูด ทั้งยังได้รู้ว่ามีวิธีหนึ่งช่วยให้กลับไปยัง ‘ยุคปัจจุบัน’ ได้ จึงได้เก็บมันมาเลี้ยง ตั้งชื่อให้ตามสัตว์เทพในตำนานว่า ‘ไปเจ้อ’⁵

ไปซีเยวี่รู้สึกว้าวถ้ามันแต่ลังเลอยู่อย่างนี้ ฟาคงมีดกันพอดี ถึงตอนนั้นจะยิ่งกลับบ้านไม่ถูก ขอแค่เจอใครสักคนคงจะพอให้ถามทางได้ ถ้าเช่นนั้นก็เลือกเดินไปสักทางเถอะ

⁵ สัตว์เทพในตำนานของจีน พูดภาษาคนได้และล่วงรู้สรรพสิ่ง ทั้งเรื่องปีศาจและทวยเทพ บ้างว่ามีหัวเป็นเสือ ขนสีแดง มีเขา บ้างก็ว่าหัวเป็นมังกรขนสีเขียว และมีเขา

แต่แล้วพอออกเดินไปได้สักพักใหญ่ นางกลับไม่พบใครเลย เวลาอย่างเช่นนี้ ถึงจะบอกว่าไม่น่าจะมีใครออกมาเดินตามท้องถนน แต่ก็ไม่น่าจะถึงกับไม่มีคนแม้แต่คนเดียว هنا

ทุกครั้งที่เจอเหตุการณ์เช่นนี้ นางมักจะนึกถึงจีพีเอสของยุคปัจจุบัน

ซึ่งยังเป็นอย่างนี้ต่อ คงต้องนอนข้างถนนแน่

สวบ!

เสียงลูกธนูคมปลापุ่งแหวกอากาศ ไปชี้เยวี่ตะลึงงัน โผเข้าไปหลบที่มุมหนึ่ง แอบมองลอดช่องแคบๆ ออกมาดู ก็เห็นคนสองกลุ่มเหมือนกำลังเผชิญหน้ากันอยู่ นางถึงกับร้องต่ำในใจ

ที่แท้ก็มีคนทะเลาะกัน

“เชอเจิ้งอ๋อง ท่านเป็นเทพแห่งสงครามนี่นา เหตุใดเทพแห่งสงครามต้องนั่งรถเข็นด้วยเล่า เดินไม่ได้หรือ ฮ่าๆๆ!” กลุ่มคนสวมชุดดำเย้ายันพลางหัวเราะร่วน เสียงหัวเราะดัง แสบแก้วหู

เซ่อเจิ้งอ๋อง

ไปซีเยวี่เยยหน้าขึ้นมอง ก็เห็นป้ายหน้าประตูจวน
เซ่อเจิ้งอ๋อง

ที่แท่นางเดินมาถึงหน้าจวนเซ่อเจิ้งอ๋องเซียวหรือ
เส้นทางมายังจวนนี้อยู่ตรงกันข้ามกับทางไปจวนสกุลไป
มิน่าเล่าถึงได้หลงทาง ดูแล้วขอแค่เดินไปทิศทางตรงกันข้าม
ก็กลับบ้านได้แล้วสินะ

ทว่าในเมืองมีข่าวลืออยู่เนืองๆ ว่าเซ่อเจิ้งอ๋องมักดื่ม
เลือดกินเนื้อจนทำให้จวนของเขาเต็มไปด้วยกลิ่นคาวเลือด
คละคลุ้งไม่จางหาย ตัวนางกลับเพิ่งได้มาที่นี้เป็นครั้งแรก

ตอนที่ไปซีเยวี่กำลังจะแอบย่องหนีไป ทางนั้นก็ตีกัน
แล้ว ขณะเฝ้าดูการต่อสู้ตรงหน้า นางก็อดกลืนน้ำลายไม่ได้
มิน่าเล่าถึงมีกลิ่นคาวเลือดเข้มข้น ดูจากวิธีการสังหารเหตุโหด
ราวกับหำม้าแยกร่าง⁶ เลือดคงไหลนองเป็นสายน้ำแน่ ถึงแม้

⁶ วิธีสังหารโหดเพื่อเป็นการลงโทษในยุคจีนโบราณ โดยใช้ม้าห้าตัวสามไว้กับหัว
และแขนขาของผู้ถูกลงโทษ จากนั้นให้ม้าวิ่งไปคนละทางจนร่างขาดจากกัน

นางจะเป็นนักฆ่าเช่นกัน แต่กลิ่นคาวเลือดที่คลั่งคลั่งเช่นนี้ก็ทำให้นางคลื่นเหียนจนเกือบจะอาเจียนออกมา

ไม่ถึงหนึ่งเค่อ⁷ กลุ่มชายชุดดำผู้โอหังก็มอดม้วย

“อันอี⁸ เกือบกวาดซะ” เสียงอันเยือกเย็นดังขึ้น ฟังแล้วเย็นยะเยือกประหนึ่งแว่วมาจากขมมนรกก็ไม่ปาน

“ขอรับ นายท่าน” อันอีขานรับสีหน้าไร้อารมณ์ ราวกับค้นชินเสียแล้วกับภาพตรงหน้า

ไปซีเยวี่ยมองดูอย่างสงสัยใคร่รู้ ก็เห็นใบหน้าหนึ่งสวมน้ำากากสีแดงสดประหนึ่งโลหิต หลังจากเสียโฉม เชอเจิ้งอ๋องก็สวมน้ำากากอันนี้มาตลอด ไม่เคยมีใครได้เห็นโฉมหน้าไต้หน้าาก ถึงไปซีเยวี่จะสอดรู้สักเท่าใด แต่ชีวิตน้อยๆ นี้ย่อมสำคัญกว่า

⁷ หน่วยนับเวลาอย่างหนึ่งของจีนโบราณ เทียบได้กับ 15 นาที

⁸ ในนิยายเรื่องนี้ เชอเจิ้งอ๋องจะเรียกองค์กรลับที่ซบเลียงไว้ในจวนโดยใช้รหัสตัวเลข ‘อันอี’ ในที่นี้หมายถึง ‘องค์กรลับหมายเลขหนึ่ง’ องค์กรลับคนอื่นๆ ต่อจากนี้จะไล่เรียงตามลำดับตัวเลข คือ อันเออร์ (สอง) อันซาน (สาม) อันชือ (สี่) อันอู่ (ห้า) อันลิว (หก) เป็นต้น

ไปซีเยวียเพิ่งตั้งท่าจะหนี จู่ๆ กลางฝ่ามือก็มีแสงสีน้ำเงิน
สว่างวาบออกมา

เสร็จกัน!

ก่อนที่นางจะมาสู่โลกใบนี้ เคยได้รับคำสั่งให้คุ้มกัน
ศาสตราจารย์ท่านหนึ่งหลบหนี ผลลัพธ์คือการจี้ล้มเหลว
ก่อนตายศาสตราจารย์มอบชิปอันหนึ่งให้นาง ต่อมานางจมลง
สู่มหาสมุทร ชิปอันนั้นถูกน้ำก็ละลายซึมซาบเข้าสู่ร่างกาย
นี่เป็นงานวิจัยล่าสุดของโลกการแพทย์ในอาณาจักรเอ็ม ซึ่งก็คือ
โรงพยาบาลเคลื่อนที่ แสงสว่างวาบสีน้ำเงินบ่งบอกว่ามีผู้ได้รับ
บาดเจ็บต้องการความช่วยเหลือ

ไปซีเยวียเห็นดวงตาเยือกเย็นคมปลานนั้นจ้องมองมา
ได้แต่ทำหน้าอวยากจะร้องไห้ แต่ไม่มีน้ำตา

คนที่ควรจะได้รับ的帮助คือนางนี่แหละ!

“ออกมา” ภู่อีเงินมองมาทางคนที่หลบซ่อนอยู่ในที่ลับตา
ไม่ช้าอันนี้ก็นำคนมาล้อมไว้

ไปซีเยวียไม่มีทางเลือก จำเป็นต้องเผยตัวออกมา

พวกองค์กรักเห็นว่าคนที่โผล่ออกมาคือหญิงสาวก็พากัน
ตะลึงงัน

บุรุษล้มตายกันหมดแล้วหรือ จึงได้ส่งหญิงสาวคนหนึ่ง
ออกมา

ตอนที่อันนี่ยังไม่ทันจะได้ทำอะไร ไปซีเยวี่ก็รีบเอ่ย
ปากก่อน “พี่ชายทุกท่าน ช้าน้อยแค่หลงทางมาถึงที่นี่ ไม่ได้
เกี่ยวข้องกับอันใดเลยกับพวกเขา” ไปซีเยวี่ชี้ไปยังกองซากที่ดู
ไม่ออกว่าเป็นคนหรือสิ่งของ

อันนี่เหลือบเห็นดวงตากลมโตเอ่อคลอด้วยน้ำตา คล้าย
จะร้องไห้ออกมาได้ในอีกอึดใจ ก็หันไปมองกู่อี้เงิน ท่าทางลังเล

“นายท่าน นี่...”

“อ่าชะ” เซอเจิ้งอ๋องออกคำสั่งสองคำด้วยน้ำเสียงเย็นชา
ไร้ความรู้สึกแล้ว ก่อนจะเข็นรถเข็นเข้าไปในจวน

“แม่นางน้อย คงต้องโทษว่าเจ้าโชคร้ายแล้ว เกิดชาติ
หน้าขอให้ได้เกิดในที่ดีๆ ก็แล้วกัน ลงมือได้!” อันนี่ว่าแล้วก็
ออกคำสั่งให้เหล่าองค์กรักลงมือ

ให้ตายสิ! ต้องไปเกิดใหม่อีกแล้วเหรออ คราวนี้ตายแล้ว
ยังจะมีโอกาสได้เกิดอีกมั้ละ ดูท่า เชอเจิ้งอ๋องผู้นี้คงไม่มีใคร
กล้าต่อแยะ

ไปซีเยวี่ยคิดเช่นนี้ขณะที่องครักษ์เข้ามาใกล้

ตอนที่พวกองครักษ์จะลงมือ ไปซีเยวี่ยก็สาดผงยาเต็ม
กำมือใส่แล้วรีบหนี พวกองครักษ์ส่วนใหญ่ไม่คิดว่าหญิงสาวที่
ไร้พิษภัยเช่นนี้จะลงมือ จึงโดนผงยาสาดใส่เต็มๆ พวกเขาลบ
ไม่ทัน รู้สึกคันยุบยิบไปทั้งตัว

ไปซีเยวี่ยฉวยโอกาสหลบหนี วิ่งเตลิดไปตามเส้นทาง
ที่เล็งไว้แล้วโดยไม่กล้าหันกลับมามอง โชคดีที่มาถูกทางจึงกลับ
ถึงจวนสกุลไปโดยสวัสดิภาพ

กลับมาแล้วไปซีเยวี่ยก็ปิดห้องไม่ออกไปไหนหลายวัน
แม้แต่บ้านบนเขาของหลินจื่ออันก็ไม่ไป มหาเสนาบดีไปและ
อูหยินต่างก็แปลกใจ บุตรสาวของพวกเขากลายเป็นเด็กว่านอน
สอนง่ายไปตั้งแต่เมื่อใด

วิธีคิดของไปชีเยวี่ยนนั้นเรียบง่ายมาก นางไม่ยาก
ข้องเกี่ยวกับเซอเจิ้งอ๋อง ยิ่งไม่ยากตกเป็นเป้าหมายที่เขา
ตามฆ่า เมื่อไม่แข็งแกร่งเท่าอีกฝ่ายย่อมต้องหลบซ่อนตัว

สองสามวันนี้ที่ไม่ได้ออกไปไหน นางคอยจับตาดูทาง
จวนเซอเจิ้งอ๋องตลอดเวลา วันใดที่มีความเคลื่อนไหว ไปชีเยวี่ยน
ก็จะเตรียมจัด เกรงว่าพวกเขาจะตามมาถึงจวนสกุลไป ถึงจะ
บอกว่าวันนั้นนางสวมผ้าไหมพรางใบหน้าไว้ก็ตาม แต่ก็อาจมี
คนจำได้

ถ้าถูกตามหาจนพบ สำหรับตัวนางเองอาจไม่ได้สลัก
สำคัญอะไร แต่ถ้าพัวพันไปถึงบิดามารดา อาจกลายเป็นเรื่อง
ยุ่งยาก เดิมทีมหาเสนาบดีจ้าวก็เป็นทีโปรดปรานของฮ่องเต้
อยู่แล้ว หากเขารู้เรื่องนี้เข้า จะต้องเอาไปตีฆ้องร้องป่าวให้เป็น
เรื่องใหญ่แน่

ไปชีเยวี่ยนชักรู้สึกเสียใจที่ตัวเองสะเพร่า พอคิดไปว่า
จวนมหาเสนาบดีจะต้องมีภัย ก็ยิ่งร้อนรนกระวนกระวายใจ

เมื่อไม่นานมานี้ จวนเซ่อเจี้ยงอึ้งซึ่งอยู่ห่างจากจวนสกุลไป
ครึ่งเมือง ก็เกิดเรื่องตื่นเต้นขึ้นจริงๆ

“รู้หรือไม่ว่าพวกเจ้าทำผิดอันใด”

“รู้ขอรับ พวกเราไม่ควรมืออ่อนใจอ่อน” พวกองครักษ์ลับ
ปากันสารภาพเสียงสั่นเครือ

ที่จริงพวกเขาก็ไม่ยากยอมรับ หากไม่ใช่เพราะแม่นาง
น้อยผู้นั้นแอบเล่นลูกไม้ นางไม่มีทางหนีรอดไปได้แน่ และ
พวกเขาก็คงไม่ต้องมายืนให้เจ้านายดุด่าในตอนนี้อย่างนี้ และยังไม่
ควรจะ...แค่คิด เหล่าองครักษ์ลับก็ยิ่งรู้สึกน้อยใจ

“รับการลงโทษซะ!” ภู่อึ้งเงินไม่สงสารแม้แต่หน่อย ต่อให้
เห็นพวกเขาใบหน้าบวมเป่งอย่างกับหัวหมู สีหน้าก็ยังไม่แปร
เปลี่ยนใดๆ ทั้งสิ้น

“ขอรับ!”

องครักษ์ลับปากันจัดแถวตอนแล้วเดินออกไป

“อันลิว บอกมาซิว่าใครส่งนางมา”

อันลิวที่ถูกเรียกถามเดินออกมาจากมุมมืด เมื่อวานนี้ เขาติดตามข้างกายเจ้านายตลอดเวลา จึงเห็นสตรีผู้นั้นเพียง แวบเดียวจากที่ไกลๆ ตอนนี้ยังจำอะไรเกี่ยวกับนางไม่ได้เลย

“ผู้น้อยคิดว่านางไม่ได้มากับนักฆ่าพวกนั้นขอรับ การที่นางลงมือน่าจะเพียงเพื่อปกป้องตัวเอง อีกอย่างตอนที่เห็นนางหันไปมองทางซ้าย พบว่าไม่มีทางให้ไปจึงค่อยหันไปทางขวา บอกได้ว่านางไม่คุ้นชินกับพื้นที่รอบๆ จวนท่านอ๋องนางอาจจะหลงทางจริงๆ ก็เป็นไปได้”

อันลิวนี้ยกย่อนไป พลองบอกสิ่งที่ตนเองวิเคราะห์ออกมา

“ไปที่บ้านบนเขาอวิ๋หลิน เชิญหลินจื่ออันมา”

กุ้อเจินไม่เชื่อว่าเป็นเรื่องบังเอิญ เขายอมฆ่าผิดสัก พันคน ดีกว่าปล่อยให้หนึ่งคนหนีรอดไปได้

ท่านอย่าทำอย่างนี้ สัญญาวิวาห์มีเพียงสองปีเท่านั้น! เล่ม 1

摄政王的柔弱小娇妻

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน 10170

โทรศัพท์ 0-2422- ต่อ 99994964, 4382 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《摄政王的柔弱小娇妻》

Author © 熊猫饲养员 (Xiong Mao Si Yang Yuan)

Thai edition rights under license granted by 北京幻想纵横网络技术有限公司 BEIJING

HUANXIANG ZONGHENG NETWORK TECHNOLOGY CO., LTD

Thai edition copyright © 2024 Amarin Corporations Public Co., Ltd

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

熊猫饲养员 Xiong Mao Si Yang Yuan.

ท่านอย่าทำอย่างนี้ สัญญาวิวาห์มีเพียงสองปีเท่านั้น! เล่ม 1 / 熊猫饲养员 Xiong Mao Si

Yang Yuan เขียน : ; Feliz จาก แปล : 摄政王的柔弱小娇妻 .—กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์โป
เรชั่นส์ ., 2568

(1) 396 หน้า.

1. นวนิยายจีน .I. Feliz, ผู้แปล .II. ชื่อเรื่อง

ISBN 978-616-18-7616-6